

[Handelsministeren]

trækker frem. Der er ret klare definitioner i aktieselskabslovens § 2 af, hvad det drejer sig om. I aktieselskabslovens § 105 er der en nærmere redegørelse for, hvordan man skal specificere aktier og anparter i andre selskaber. I § 2 er definitionen:

»Ejer et aktieselskab en så stor del af aktierne i et andet aktieselskab eller af anparterne i et anpartsselskab, at de repræsenterer flertallet af stemmerne, anses det førstnævnte som moderselskab og det sidstnævnte som datterselskab. Ejer et datterselskab eller et moderselskab i forening med ét eller flere datterselskaber eller flere datterselskaber tilsammen så mange aktier eller anparter i et andet selskab som nævnt i 1. pkt., anses sidstnævnte selskab ligeledes som datterselskab af moderselskabet.«

Som sagt står der i § 105, hvordan man skal specificere disse andele. Men den omstændighed, at man har den slags regler, udelukker selvfølgelig ikke, at der kan være problemer med at finde ud af, hvordan det rent faktisk forholder sig i grænsetilfældene. Jeg vil gerne være med til, at man får så mange oplysninger og gennemlysninger af disse ting som muligt, og jeg tror også, at hvis der blev indført medarbejderbestyrelsesmedlemmer i moderselskaberne, ville det være med til at fremme en bedre oplysning om disse ting.

Hr. Wilhjelms antydede, at det måske var årsagen til, at flere af de borgerlige partier gik imod. Det skulle så faktisk være en årsag til, at hr. Wilhjelms gik ind for forslaget.

Det forekommer mig lidt søgt, når hr. Ellemann-Jensen lidt på linje med hr. Melchior anvender som argument for at gå imod en sådan nyordning, at det i virkeligheden vil være til skade for de ansatte; nu fremførte hr. Ellemann-Jensen det argument, at der ville blive nye interessekonflikter til skade for de ansatte. Her mener jeg også, at man ikke skal være dommer for de ansatte, de ansatte skal nok selv finde ud af, om de synes, at ulemperne er større end fordelene, og det tilkommer efter min opfattelse i hvert fald ikke folketinget og slet ikke de borgerlige partier her i folketinget at varetage de ansattes interesser i den form, at de skulle vide bedre, hvad disse ansattes sande interesser var, end de ansatte selv. Det forekommer mig at være en smule mistænkeligt.

(Kort bemærkning).

Melchior (CD):

Jeg synes, jeg må anholde handelsministerens udtalelse her til slut om, at det ikke tilkommer folketinget og da slet ikke de borgerlige partiers repræsentanter i det at afgøre noget sådant. Vi repræsenterer jo alle ansatte; alle, der er her til stede, er hovedsagelig valgt af folk, der er ansatte. Selvfølgelig har vi, som af nogle kaldes borgerlige – hvad jeg slet ikke føler noget ubehag ved – lige så god ret til at tale på ansattes vegne som andre har.

Men ministeren har både i sine bemærkninger til mig og nu til slut også til hr. Ellemann-Jensen talt om medarbejderne i en sådan koncern som en entydig størrelse: det skal medarbejderne nok finde ud af, som om de skulle være enige. Ja men det kan de jo aldrig være, det vil være hundredvis, ja, mange gange tusindvis af medarbejdere, bosat forskellige steder, tjenende i forskellige brancher. Ministeren nævner dem som en entydig størrelse. Det er de ikke; det kan være lige så konfust og forvirret, og de kan have lige så mange meninger, som der er her i folketinget, og sådan skal det selvfølgelig også være. Derfor kan man altså ikke tale om dem på den måde, som her er sket.

Nu har hr. Kaj Hansen jo fået ros af flere talere i dag her for det forslag, han var ordfører for for lidt siden. Jeg vil rose ham for, at han i og for sig hjalp mig og sikkert andre ordførere med det eksempel, han kom med. Han nævnede en bestemt virksomhed, men det bryder jeg mig ærlig talt ikke om, for jeg synes ikke, vi fra folketingets talerstol skal nævne nogen virksomheder, som ikke er til stede, og som ikke kan ytre sig. Men han nævnede et rederi, som driver en forgrenet virksomhed, f. eks. også detailhandel. Altså en detailhandler ansat i Århus eller for den sags skyld i Skagen eller Gedser skal pludselig vælge repræsentation til en koncernbestyrelse sammen med nogle skibsværftsarbejdere og sammen med nogle kontorchefer i skibsværftsindustrien f. eks. Det var det, jeg mente, hr. minister, med det, jeg to gange sagde: der er ikke det samme naturlige forhold og derfor ikke den samme naturlige mulighed for forståelse, når det drejer sig om så forgrenede virksomheder både geografisk og branchemæssigt.

(Kort bemærkning).